

לקוטי תורה • פרשת צו • מאמר 2

ביאור מעט על פסוק ואכלתם אכול כו'

ביאור קצר על "ואכול תאכלי"

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל
אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/tzav/2](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/tzav/2)

1 **ביאור מעט על פסוק ואכלתם אכול כו'.** להבין איך נוני ימא שהם הנשמות שנמשכו מיוחד או"א [אבא ואימא] דאצילות איך יחשבו לבחיי בהמות נגד נשמות החדשות דלעתיד.

ביאור קצר על הפסוק "ואכלתם אכול" וכו'. כדי להבין כיצד "דגי הים" (נוני ימא), הנשמות שנמשכו מיוחד אבא ואמא שבאצילות, נחשבות לבחינת "בהמות" לעומת הנשמות החדשות שיהיו לעתיד לבוא.

והענין כמבואר במ"א בביאור ע"פ ואלה המשפטים בענין פי' וזרעתי את בית ישראל זרע אדם וזרע בהמה. בהמה בגימטריא ב"ן [שם ב"ן] נשמות דבריא. אדם מ"ה [שם מ"ה] נשמות דאצילות.

הענין הוא כפי שמבואר במקום אחר, בביאור על הפסוק "ואלה המשפטים", בענין פירוש "וזרעתי את בית ישראל זרע אדם וזרע בהמה": "בהמה" בגימטריא ב"ן — נשמות דבריא; "אדם" הוא מ"ה — נשמות דאצילות.

כי אצילות הוא בחי' אדם אדמה לעליון שאינו רק מהעלם אל הגילוי אצילות הוא מלשון ויאצל כו' משא"כ בבריא התחדשות יש מאין.

כי אצילות היא בחינת "אדם", מלשון "אדמה לעליון", שכן אין בה אלא מעבר מן העלם אל הגילוי. המילה "אצילות" היא מאותו שורש כמו "ויאצל" וכו'; ואילו בבריא מתחדש יש מאין.

(ועיין מ"ש בביאור ע"פ יביאו לבוש מלכות בד"ה להבין ההפרש היינו בבחי' הקו והחוט כו' והיא ראשית הגילוי בחכמה כו' ע"ש).

(ועיין במה שכתוב בביאור על הפסוק "יביאו לבוש מלכות", במאמר הפותח "להבין ההפרש": היינו בחינת הקו והחוט וכו', והיא תחילת הגילוי בחכמה וכו'; עיינו שם).

והנה באצילות עצמו יש ג"כ ד' בחי' אבי"ע [אצילות בריאה יצירה עשיה] כמבואר לקמן בביאור ע"פ מי מנה כו' רובע ישראל והיינו בחי' נר"נ [נפש רוח נשמה] דאצילות הם בי"ע דאצילות.

והנה גם באצילות עצמה יש ארבע בחינות: אצילות, בריאה, יצירה ועשיה, כפי שמבואר להלן בביאור על הפסוק "מי מנה" וכו', "רובע ישראל". כלומר, בחינות נפש, רוח ונשמה דאצילות הן הבריאה, היצירה והעשיה שבאצילות.

ועמ"ש בביאור ע"פ ועתה יגדל נא והם בינה ז"א ומלי' וחיה יחידה נק' אצילות שבאצילות ועיין בע"ח [בעץ חיים] שמ"א פ"ז [פרק ז'] ובהרמ"ז [ובהרב משה זכות] ר"פ קרח בדף קע"ו ע"ב ד"ה חסר יו"ד

ועיינו במה שכתוב בביאור על הפסוק "ועתה יגדל נא": והן בינה, ז"א ומלכות; וחיה יחידה נקראות אצילות שבאצילות. ועיינו בעץ חיים, שער מ"א, פרק ז', וברמ"ז, תחילת פרשת קורח, בדף קע"ו ע"ב, במאמר המתחיל "חסר יו"ד".

והנה איתא בגלגולים פייט שאדה"ר [שאדם הראשון] קודם החטא היה לו נשמה לנשמה מאצילות כו' וע"ש פרק א' והיינו כח' אצילות שבאצילות

והנה נאמר בספר הגלגולים, פרק י"ט, שלאדם הראשון, לפני החטא, הייתה נשמה לנשמה מאצילות וכו'; ועיינו שם, פרק א'. והיינו בחינת אצילות שבאצילות.

וזהו ענין אדם בארץ אצילות דלעילא הנזכר בזח"ב [בזהר חלק ב'] ר"פ משפטים דצ"ד סע"ב [סוף עמוד ב] זכה יתיר יהבין ליה הוי' בשלימו כו' דאיהו אדם בארץ אצילות דלעילא וכו' ועליה אתמר ורדו בדגת הים כו'

וזהו ענין "אדם בארץ אצילות דלעילא", הנזכר בזהר חלק ב', בתחילת פרשת משפטים, דף צ"ד ע"ב: "זכה יתיר יהבין ליה הוי' בשלימו" וכו', "דאיהו אדם בארץ אצילות דלעילא" וכו'; ועליו נאמר "ורדו בדגת הים" וכו'.

וכן איתא עוד ברע"מ [ברעיא מהימנא] בהשמטות שבזהר סוף חלק א' סי' נ' גבי משה מ"ה [שם מ"ה] דידך צלותא דשבת דאתמר ביה ורדו בדגת הים ובעוף השמים כו'

וכך נאמר גם ברעיא מהימנא, בהשמטות שבזהר בסוף חלק א', סימן נ', על משה: "מ"ה שלך היא תפילת שבת, שעליה נאמר: 'ורדו בדגת הים ובעוף השמים' וכו'".

והיינו כי מ"ה [שם מ"ה] הוא כח' אדם בארץ אצילות דלעילא וכמ"ש מלגאו איהו שם מ"ה [שם מ"ה] דאיהו ארץ אצילות וג' המדרגות שבתחלה הם ביי"ע דאצילות

כלומר, מ"ה הוא בחינת "אדם בדרך האצילות שלמעלה", כפי שנכתב: "בפנים הוא שם מ"ה, שהוא דרך האצילות". ושלוש המדרגות הראשונות הן בריאה, יצירה ועשיה של האצילות,

כי בת וכן הם נפש ורוח דאצילות מזו"נ [מזעיר אנפין ונוקבא] דאצילות ונשמתא מסט" [מסטרא] דאוי"א [דאבא ואימא] היינו נשמה דאצילות שנמשך מיחוד או"א [אבא ואימא] וזהו ענין נוני ימא הנ"ל.

כי "בת" ו"בן" הם נפש ורוח של האצילות, מזו"א ונוקבא של האצילות, ו"נשמה מצד אבא ואמא" היא נשמת האצילות, הנמשכת מייחוד אבא ואמא. וזהו [הפירוש של] נוני ימא שהוזכרו לעיל.

2 וכן פיי באשל אברהם פי' חיי שרה וכן משמע בקרא הפיי בע"ח [בעץ חיים] שער מ"נ [מ"נ נוקבין] ומ"ד [ומיין דוכרין] דרוש ד' אע"פ [אף על פי] שהרמ"ז [שהרב משה זכות] והמק"מ [והמקדש מלך] פיי בע"א [באופן אחר].

וכך מוסבר גם באשל אברהם, פרשת חיי שרה; וכך משתמע מפירוש הדברים בעץ חיים, שער מ"נ ומ"ד, דרוש ד', אף שהרמ"ז ומקדש מלך פירשו זאת אחרת.

וזהו מ"ש פ' בראשית בד"ה הן האדם היה כאחד ממנו שאדה"ר [שאדם הראשון] היה הגבה למעלה גם מרשב"י [מרבי שמעון בר יוחאי] בערך אחר ממש כו'.

וזהו שכתוב בפרשת בראשית, במאמר המתחיל "הן האדם היה כאחד ממנו": שאדם הראשון היה גבוה אפילו מרבי שמעון בר יוחאי, ובמדרגה אחרת לגמרי.

כי הרי אפילו הנשמות הגבוהות מאד שמיחוד או"א [אבא ואימא] דאצילות שזהו נשמה דאצילות הוא כערך הבריאה לגבי אצילות ממש נגד נשמת אדה"ר [אדם הראשון] כנ"ל (ועיין בזהר תרומה דקס"ז ע"ב).

שהרי אפילו הנשמות הנעלות ביותר, שמקורן בזיווג אבא ואמא שבאצילות, והן נשמות דאצילות, הן ביחס לנשמת אדם הראשון כערך הבריאה לגבי אצילות עצמה, כפי שהוזכר לעיל. (ועיין בזהר, תרומה, דף קס"ז ע"ב).

וז"ש [וזהו שכתוב] ברבות בראשית פכ"א בפ"י הן האדם היה כאחד ממנו כיחידו של עולם שנאמר שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד.

וזהו שכתוב בבראשית רבה, פרק כ"א, בפירוש "הן האדם היה כאחד ממנו": "כיחידו של עולם, שנאמר: 'שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד'".

והנה במ"ש הזהר ועליה אתמר ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל חיה כו' פי' הרמ"ז [הרב משה זכות] לשטתו שהן נר"ן [נפש רוח נשמה] דבי"ע.

והנה, על מה שאומר הזוהר "ועליה אתמר: ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל חיה וגו'", פירש הרמ"ז לשיטתו שמדובר בנפש, רוח ונשמה של בריאה, יצירה ועשיה.

אך לפי הנ"ל י"ל [יש לומר] דהיינו נר"ן [נפש רוח נשמה] דאצילות כי דגת הים היינו נוני ימא שהן נשמה דאצילות ממש ועוף הוא מבחי' רוח דאצילות כו'

אבל לפי האמור לעיל אפשר לומר שמדובר בנפש, רוח ונשמה דאצילות: "דגת הים" הם נוני ימא, שהם נשמה דאצילות ממש, ו"עוף" הוא מבחינת הרוח דאצילות וגו'.

ואעפ"כ [ואף על פי כן] מאחר שהן בי"ע דאצילות לכן באדה"ר [באדם הראשון] שהיה מאצילות שבאצילות נאמר ורדו בדגת הים כו'

ואף על פי כן, מאחר שהן בריאה, יצירה ועשיה דאצילות, לכן נאמר על אדם הראשון, שהיה מאצילות שבאצילות: "ורדו בדגת הים וגו'".

דר"ל [דרוזה לומר] שיוריד וימשיך החיות בבי"ע דאצילות ובבי"ע ממש. כי הוא דייקא בחי' אדם ממש אדמה לעליון לפי שהוא מבחי' אצילות כו'.

כלומר, שיוריד וימשיך את החיות בבריאה, יצירה ועשיה דאצילות, וגם בבריאה, יצירה ועשיה ממש. דווקא הוא בחינת אדם ממש, "אדמה לעליון", משום שהוא מבחינת אצילות וגו'.

3 וז"ש [וזהו שכתוב] ג"כ גבי משה מ"ה [שם מ"ה] דידך כו' כי משה זכה לחיה שלמעלה מבחי' נשמה דאצילות וזהו גם [פירוש] הנאמר על משה: "מ"ה שלך" וכו', שכן משה זכה לחיה, שהיא למעלה מבחינת הנשמה של אצילות, והוא ג"כ מבחי' אצילות שבאצילות לפמ"ש [לפי מה שכתוב] הרמ"ז [הרב משה זכות] פ' בא בדף מ' שזכה לחיה מפנימ' [מפנימיות / מפנימית] אריך כו' המושפע לאבא כו'.

וגם זו מבחינת אצילות שבאצילות, על פי מה שכתב הרמ"ז בפרשת בא, בדף מ', שמשה זכה לחיה מפנימיות אריך וכו', המושפעת לאבא וכו'.

4 וזהו ענין מ"ה [שם מ"ה] דמשה וכמ"ל [וכמה שכתוב לעיל] בביאור ע"פ יונתי דשם מ"ה [שם מ"ה] דאיהו ארח אצילות הוא מבחי' כתר כו'

וזהו ענין המ"ה של משה. וכפי שנכתב לעיל בביאור על הפסוק "יונתי", שם מ"ה, "שהוא דרך האצילות", הוא מבחינת כתר וכו';

ולכן נאמר בו ורדו בדגת הים כו' כנ"ל. או יש לומר דקאי על מלאכים דאצילות שנקראים גם כן נוני ימא

ולכן נאמר עליו: "ורדו בדגת הים" וכו', כנזכר לעיל. לחלופין, אפשר לומר ש"דגת הים" מתייחסת למלאכי האצילות, שגם הם נקראים נוני ימא;

ובזה יש לפרש מ"ש בזח"א [בזהר חלק א] דע"א ע"פ ובכל דגי הים בידכם נתנו ואפילו נוני ימא. דקשה מהו ואפילו.

ועל פי זה אפשר לפרש את הנאמר בזהר, חלק א, דף ע"א, על הפסוק "ובכל דגי הים בידכם נתנו": "ואפילו נוני ימא". שהרי קשה: מה באה המילה "ואפילו" לומר?

דהא דגי הים היינו נוני ימא. א"ו [אלא ודאי] דר"ל [דרוצה לומר] דקאי אפילו נוני ימא העליונים היינו המלאכים כו'

שהרי "דגי הים" הם נוני ימא. אלא הכוונה היא שהדברים מתייחסים אפילו לנוני ימא העליונים, כלומר למלאכים וכו'.

אך שייכות בחי' מ"ה [שם מ"ה] דמשה לצלותא דשבת כי מ"ה [שם מ"ה] בחי' ביטול וזהו ענין צלותא דשבת בחי' אצילות כו'

אלא שהקשר בין בחינת המ"ה של משה לתפילת שבת הוא בכך שמ"ה היא בחינת ביטול, וזהו עניינה של תפילת שבת — בחינת אצילות וכו'.

ועמ"ש ע"פ את שבתותי תשמרו בענין שבת עילאה בחי' כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא דהיינו למעלה מעלה מבחינת בריאה שבאצילות כו' ע"ש.

ועיינו במה שנכתב על הפסוק "את שבתותי תשמרו" בעניין שבת עילאה, בחינת "כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא" — כלומר, למעלה מעלה מבחינת בריאה שבאצילות וכו'; עיינו שם.

5 והנה מבואר ע"פ יונתי בענין ולכי לך שמקור ושרש נש"י [נשמות ישראל] הוא מבחינת מחשבה הקדומה כו' חכמה וכתר עליון כו'

והנה, מבואר על הפסוק "יונתי", בענין "ולכי לך", שמקורן ושורשן של נשמות ישראל הם מבחינת המחשבה הקדומה וכו', חכמה וכתר עליון וכו';

רק שזהו בבחי' מקיף ונקי מזלייהו. וע"י התפלה הוא בחי' קומי לך לשרשך ועיקר עלייה זו בשבת. אלא שזו בחינת מקיף, והיא נקראת "מזלייהו". ועל ידי התפילה ישנה בחינת "קומי לך", אל שורשך; ועיקר העלייה הזאת הוא בשבת.

6 וזהו ענין הנשמה יתירה כו' ולכן מ"ה [שם מ"ה] דידך צלותא דשבת דאתמר ביה ורדו כו' וכמ"ש [וכמה שכתוב שם] שע"ז נקרא קדש ישראל כו' ראשית תבואתה שהם מקור ויסוד אפילו לבחי' התורה כו'.

וזהו עניינה של הנשמה היתרה וכו'. ולכן, "מ"ה שלך היא תפילת שבת, שעליה נאמר: 'ורדו וכו'". וכפי שנכתב שם, מכוח זה נקראים ישראל "ישראל קודש וכו', ראשית תבואתה", שכן הם המקור והיסוד אפילו לבחינת התורה וכו'.

ובזה יובן מ"ש בזהר פ' בא דלי"ד ע"א ע"פ בא אל פרעה כו' לגבי תנינא חדא כו' ומשה דחיל מיניה כו' כי

ובכך יובן מה שנאמר בזהר, פרשת בא, דף לד ע"א, על הפסוק "בא אל פרעה וכו'": "אל תנין אחד וכו'", "ומשה פחד ממנו וכו'". כי

הנה את זה לעומת זה עשה האלקים שכמו שיש לויתן ונוני ימא בקדושה כן יש ג"כ בצד הטומאה וע"ז נאמר לויתן נחש בריח כו' וכן נוני ימא וכמ"ש בזהר שם ובפרדס שער כ"ה פ"ה.

הנה, "את זה לעומת זה עשה אלקים": כשם שיש לויתן ונוני ימא בקדושה, כך ישנם גם בצד הטומאה; ועל כך נאמר "לויתן נחש בריח וכו'", וכן נוני ימא, כפי שנכתב בזהר שם ובפרדס, שער כה, פרק ה.

אלא דזה לעומת זה היינו הפך ממש כי לויתן ונוני ימא דקדושה הם בתכלית הביטול במקורם בא"ס ב"ה ועמ"ש מזה בד"ה אז ישיר משה ובני ישראל בפ' בשלח משא"כ בלויתן דקליפה כתיב התנים הגדול כו'

אלא ש"זה לעומת זה" פירושו הפך ממש: הלויתן ונוני ימא שבקדושה בטלים בתכלית במקורם, באין סוף ברוך הוא — ועיין במה שנכתב על כך במאמר המתחיל "אז ישיר משה ובני ישראל", בפרשת בשלח — ואילו על הלויתן שבקליפה נאמר "התנים הגדול וכו'",

אשר אמר לי יאורי כו' שאדרכה הוא יש ודבר נפרד. וע' בהרמ"ז [בהרב משה זכות] פ' יתרו דס"ח ע"ב בענין כהן מדין.

"אשר אמר לי יאורי וכו'", שכן אדרכה, הוא יש ודבר נפרד. ועיין ברמ"ז, פרשת יתרו, דף סח ע"ב, בעניין "כהן מדין".

7 והנה במשה כתיב מן המים משיתיהו כי משה הוא מבית לוי בחי' לויתן דקדושה וכמ"ש בזהר פ' שמות ד"א סע"ב [סוף עמוד ב] וכמ"ש במ"א בד"ה וללכן שתי בנות כו'.

והנה על משה נאמר: "מן המים משיתיהו", שכן משה הוא מבית לוי, בחינת לווייתן דקדושה, וכמו שכתוב בזהר, פרשת שמות, דף י"א סוף ע"ב, וכמו שכתוב במקום אחר, במאמר המתחיל "וללכן שתי בנות" וכו'.

אך נתעלה יותר להיות בבחי' ומדרגת אדם בארץ אצילות דלעילא שע"ז נאמר ורדו בדגת הים כו'.

אולם הוא התעלה עוד יותר, והגיע לדרגת "אדם בדרך האצילות שלמעלה", שעליה נאמר: "ורדו בדגת הים" וכו'.

אך משה היה עניו מכל האדם והחזיק א"ע [את עצמו] רק בבחי' עצם מדרגתו דמן המים משיתיהו וע"כ הוה דחיל לבא לפרעה שנק' התנים הגדול. מאחר דזה לעומת זה עשה הוא מלחמה.

אבל משה היה עניו מכל האדם, והחשיב את עצמו רק כבעל דרגתו העצמית, "מן המים משיתיהו"; ולכן פחד לבוא אל פרעה, שנקרא "התנין הגדול". מאחר ש"זה לעומת זה עשה", הייתה זו מלחמה.

אבל הקב"ה אמר לו בא אל פרעה כי משה אתמר ביה ורדו בדגת הים כו' וע' בת"ז [בתיקוני זוהר] ריש תקון ע' [עיינן]:

אבל הקדוש ברוך הוא אמר לו: "בא אל פרעה", שכן על משה נאמר: "ורדו בדגת הים" וכו'. ועיינו בתיקוני זוהר, בראשית תיקון ע'.

8 והנה עפ"ז [על פי זה] יובן ג"כ ענין סעודת לויתן ושור הבר דלעתיד. כי הנה גם לפי הרמ"ז [הרב משה זכות] דורדו בדגת הים כו'

כעת, על פי זה יובן גם ענין סעודת הלווייתן ושור הבר שלעתיד לבוא. שכן גם לפי פירוש הרמ"ז, "ורדו בדגת הים" וכו',

קאי על בי"ע או על המלאכים דאצי"מ לגבי הנשמות החדשות שיתגלו לעתיד מבחי' סוכ"ע. מתייחס לבריאה, יצירה ועשיה, או למלאכים שבאצילות, מכל מקום, ביחס לנשמות החדשות שיתגלו לעתיד לבוא מבחינת סוכב כל עלמין,

י"ל [יש לומר] פי' ורדו בדגת הים כו' דקאי על נשמות עליונות דאצי" הנק' נוני ימא שיצטרכו להתעלות ע"י הנשמות שיתגלו לעתיד וזהו ענין סעודת לויתן כנ"ל.

אפשר לומר שהפירוש של "ורדו בדגת הים" וכו' הוא שהכוונה לנשמות העליונות שבאצילות, הנקראות נוני ימא, שיהיה עליהן להתעלות באמצעות הנשמות שיתגלו לעתיד לבוא. וזהו ענין סעודת הלווייתן, כפי שהוזכר לעיל.

9 ואע"ג [ואף על גב] דאיתא בשע"ק [בשערי קדושה] ח"ג [חלק ג'] דהנשמות דעכשיו שרשן גם כן מא"ק [מאדם קדמון] ע"ש בענין יחידה שהיא מא"ק [מאדם קדמון] כו'.

ואף על פי שנאמר בשערי קדושה, חלק III, שגם שורש נשמות הדור הזה הוא באדם קדמון — עיינו שם בענין היחידה, שמקורה באדם קדמון וכו' —

אך הנה מבואר בע"ח [בעץ חיים] דא"ק [דאדם קדמון] נקרא אדם דבריאה ועקודים נקרא אדם דיצירה וכללות האצילות נקרא אדם דעשייה. שע"ז נאמר כולם בחכמה עשית.

אלא שמבואר בעץ חיים שאדם קדמון נקרא אדם דבריאה, ועקודים נקרא אדם דיצירה, ואצילות בכללותה נקראת אדם דעשייה; ועל כך נאמר: "כולם בחכמה עשית".

10 ובחיי אצילות אינו אלא בחי' אור א"ס כו'. ועמ"ש מזה בביאור ע"פ מוצאיהם למסעיהם כפי מסעי ולכן לע"ל [לעתיד לבוא] שיהיה גילוי אור א"ס הסוכ"ע בחי' אצילות העליון

ובחינת אצילות אינה אלא בחינת אור אין סוף וכו'. ראו גם מה שנכתב על כך בביאור לפסוק "מוצאיהם למסעיהם", בפרשת מסעי. לכן, לעתיד לבוא, כאשר תתגלה אור אין סוף הסוכב כל עלמין, בחינת אצילות העליונה,

לכן גם נשמות הגבוהות והעצומות דעתה בחי' נוני ימא ששרשם מבריאה העליון וכמ"ש בת"ז [בתיקוני זוהר] בסופו אדם דבריאה דאיהו ים ואדם דיצירה שור כו'. יתעלו ע"י נשמות החדשות שיתגלו לעתיד כב"א [במהרה בימינו אמן].

לכן גם הנשמות הגבוהות והעצומות של ימינו, בחינת נוני ימא, ששורשן בבריאה העליונה — כפי שנכתב בסוף תיקוני זוהר: "אדם דבריאה, שהוא ים, ואדם דיצירה, שור" וכו' — יתעלו באמצעות הנשמות החדשות שיתגלו לעתיד לבוא, במהרה בימינו אמן.

11 ועיין מענין נשמות החדשות בספר הגלגולים פ"ז [פרק ז']. ועוד יובן ענין גילוי נשמות חדשות שמבחי' סוכ"ע שיתגלו לע"ל [לעתיד לבוא] ממ"ש כפי ויצא סד"ה ושבתי בשלום אל בית אבי והי' [והיה] הוי' לי לאלקים כו' ע"ש.

ראו על ענין הנשמות החדשות בספר הגלגולים, פרק ז. עוד יובן ענין גילוי של נשמות חדשות שמקורן בבחינת סוכב כל עלמין, אשר יתגלו לעתיד לבוא, מתוך האמור בפרשת ויצא, בסוף המאמר הפותח במילים "ושבתי בשלום אל בית אבי והיה הוי' לי לאלקים" וכו'; ראו שם.

והענין כי שרש הנשמות נמשכים משם הוי' וכמ"ש בד"ה ראה אנכי נותן ובד"ה ולא אבה הוי' אלקיך לשמוע אל בלעם כו'

והענין הוא ששורש הנשמות נמשך משם הוי', כפי שנכתב במאמר הפותח במילים "ראה אנכי נותן..." ובמאמר הפותח במילים "ולא אבה הוי' אלקיך לשמוע אל בלעם" וכו';

רק שנמשכו אח"כ ע"י שם אלקים לירד ולהתלבש בגוף (ועיין זח"ג [זהר חלק ג] ר"פ במדבר ומ"ש ע"פ מה טובו).

אלא שלאחר מכן הן נמשכו באמצעות שם אלקים, כדי לרדת ולהתלבש בגוף. (ראו גם זוהר, חלק ג, בתחילת פרשת במדבר, ואת האמור על הפסוק "מה טובו").

אכן לעתיד שאמר יעקב ששם הוי' יהי [יהיה] רק בבחי' שם אלקים לגבי גילוי עצמות אור א"ס ב"ה שיתגלה אז. והיינו דכמו שם אלקים הוא מגן ונרתק שבו ועל ידו נמשך שם הוי'.

אולם לעתיד לבוא אמר יעקב ששם הוי' יהיה רק בבחינת שם אלקים ביחס לגילוי עצמות אור אין סוף ברוך הוא, שיתגלה אז. כלומר, כשם ששם אלקים הוא מגן ונרתק, שבו ועל ידו נמשך שם הוי' —

12 וזהו כי הוי' הוא האלקים. כך לעתיד יהי [יהיה] הגילוי מעצמות אור א"ס ב"ה ע"י שם הוי' שיהיה בבחי' שם אלקים לגבי גילוי ההוא מעצמות אור א"ס כו'

וזהו [פירוש] "כי הוי' הוא האלקים": כך יהיה לעתיד לבוא, שהגילוי מעצמות אור אין סוף ברוך הוא יהיה באמצעות שם הוי', שיהיה בבחינת שם אלקים ביחס לאותו גילוי מעצמות אור אין סוף וכו'.

וזהו ענין הנשמות החדשות שיומשכו אז מאור א"ס הסוכ"ע רק שיומשכו ע"י בחי' אלקים דלעתיד שהוא שם הוי' כו'

וזהו ענין הנשמות החדשות שיימשכו אז מאור אין סוף הסוכב כל עלמין, אלא שיימשכו באמצעות בחינת אלקים שלעתיד לבוא, שהיא שם הוי' וכו'.

ועמ"ש בד"ה אני ה' אלקיכם דפ' ציצית בענין מ"ש שני פעמים כ"א ישראל יהי [יהיה] שמך בפ' וישלח הא' ע"י המלאך (שם ל"ב כ"ט)

ועיינו במה שכתוב במאמר המתחיל "אני ה' אלקיכם", שבפרשת ציצית, בענין הכתוב פעמיים "לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל יהיה שמך" בפרשת וישלח: בפעם הראשונה נאמר הדבר באמצעות המלאך (שם לב, כט),

והב' ע"י הקב"ה בכבודו ובעצמו (שם ל"ה יו"ד) ואפשר לומר שזה נגד ב' בחי' נשמות הנ"ל דעתה ודלעתיד כו' ועיין שם:

ובפעם השנייה על ידי הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו (שם לה, י). ואפשר לומר שהדבר מקביל לשתי בחינות הנשמות שהוזכרו לעיל, של עכשיו ושל לעתיד לבוא וכו'. ועיינו שם.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/tzav/2

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק